

2023. április 16., Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31

Valóban feltámadt!

A zűrés nap megrázó és érthetetlen eseményei biztosan megviselték a tanítványokat. Jámbor asszonyok híradása, üres sír... Félelem töltötte el őket: Vajon mi következik? Vezető nélkül maradtak – hogyan tovább? Ültek a sötét szobában, magukra zárt ajtóval. Nem nehéz elképzelni reménytelenségüket.

Mi, a Húsvét után élő emberek a Bibliából kapjuk az információkat. Mi sem vagyunk könnyű helyzetben. Vizsgálhatjuk, hogy igaz vagy nem.

– Sok mai ember hallott már a feltámadásról, Jézus Krisztus feltámadásáról. Legtöbben azonban nem hiszik el mindazt, amit a Szentírásban olvashatunk. Vannak, akik úgy gondolják, az egész csak elképzelés, kedves emlékezés a keresztények részéről Vannak olyanok, akik döntöttek Jézus mellett, ők hiszik, tudják, hogy amit a Biblia közöl, az igaz.

Mi is történt? Jézus örömhírt hirdetett. A tanítványokat a tanítás és Jézus személye, tettei lenyűgözték. A keresztre feszítés miatt az Isten országa építése fiaskót vallott. Ott este, a zárt ajtók mögött, azonban történt valami... Már szinte az is csoda, hogy együtt maradtak. Talán éppen ennek köszönhetően *elindult valami*; Jézus betartotta a szavát: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). A zárt ajtó nem akadály, ott lehet közöttük!

Találkoztak Vele. Azután egyre többen átérték, és bátran hirdettek, hogy találkoztak Vele.

– Akinek élete középpontjában Jézus van, az átélheti ezt a csodát. Az akkori és a mai tanítványok élete ettől a találkozástól vált és válhat ma is igazán mássá. Az ortodox világban így köszönnek Húsvétkor: „Krisztus feltámadt!”, a válasz: „Valóban feltámadt!” Az egyéni megnyílás és a közösség segít a találkozásban.

Ettől azután minden más értelmet nyert: elmúlt a félelem, a bizonytalanság.

Ott este nem is Jézust várták, csak az üldözéstől féltek. De Jézus megajándékozta őket: Láthatják őt, ahogy korábban látták. Kezeit, oldalát mutatja, együtt eszik velük... a tanítványok a valóságos eseményt akarják így leírni. (Gondolom, ők sem nagyon értették, mi történik!) Jézus szavainak komolyságát igazolják a sebek, és a sebek megerősítik szavait. A félnék tanítványok most már nem riadtak vissza üldözéstől, megaláztatástól, sőt kivégzéstől sem.

Békesség költözött a szívükbe. Nincs már kételkedés, félelem. A félelem ellenszere nem az, hogy nem félünk, hanem hogy Isten békéje ott van a szívünkben. Éppen a bennünk lévő békesség a mércéje annak, hogy hiszünk-e igazán Istenben, Jézusban. Ezt a békességet vallási gyakorlatokkal nem érhetjük el. Úgy juthatunk hozzá, ahogyan a tanítványok megkapták a Lelket. „Kifújta” belőlük a félelmet, és erőt adott, hogy elinduljanak küldetésük teljesítésére, a szolgálatra.

Nyitott vagyok a találkozásra? Van közösségem, ahol együtt átéljük Jézus jelenlétet? Vajon az én küldetésem mire is szól?!

Horváth Józsi, Tata-Táska